

ligesom skulde betinges af Modstandernes Beredvillighed til at understøtte andre Forslag. Det ærede Medlem for Brastø Amts 6te Valgfreds omtalte dette som Noget, man i høieste Grad maatte undre sig over, og som aldrig saa aabent var blevet udtalt her i Salen. Det forekommer mig imidlertid, at man i de senere Aar hører det næsten i enhver Sag i denne Sal. Det er ikke fra denne Side, at der er udtalt Antipathier eller Sympathier for de forskjellige Personligheder eller Embedsclasser eller i det Hele for de Interesser, som komme frem under Lønningspørgsmaalene. Evertimod maa de Herrer erindre, at de selv have hibragt os den Tro, at de ikke have stor Tilbøjelighed til at gaa til en Forbedring af Embedsmændenes Lønning. Dette er saaledes aabent udtalt ved mange forskjellige Leiligheder, og naar vi tro dem paa deres Ord, maa det ikke forundre dem, at vi, naar vi her se et Forslag, der aabner Veien til at afskille to Afdelinger af Hæren, som høre nøie sammen og hvis Lønninger og øvrige Betingelser absolut bør staa i et indbyrdes Forhold til hinanden, blive bange for gennem dette lille, tilsyneladende uskylbige Forslag, at aabne en Udvei til at afskille disse to Dele. Jeg for mit Bedkommende er aldeles paa det Rene med, at jeg, saa vidt som jeg erkjender, at de Menige og Underofficersklassen bør have Forhøielse i Lønningen, ogsaa erkjender, at det er ligesaa absolut nødvendigt for alle de andre Classers Bedkommende. Dernæst har jeg endnu en tredie Erkjendelse, som maa bringes med i Betragtning, og det er den, at det er fuldstændig uberettiget, at man, naar man giver den ene Klasse en Lønningsforhøielse, da ikke ogsaa giver den anden en saadan. I den Retning paaftaar jeg, at man ligefrem vil skade de militære Interesser, naar man saaledes drager en Del af de under den militære Lønningslov hørende Personer ud, og giver dem en Lønningsforbedring, uden til samme Tid at henfaste Blikket paa, hvad man skal gjøre for de Andre. Det, jeg her vil bemærke, er altsaa, at jeg havde megen Tilbøjelighed til at stemme for dette Ændringsforslag, naar jeg ikke havde Frygt for, at Følgen, hvis man gjør det, rimeligvis vil blive den, at de andre Classer neppe vil faa nogen Lønningsforhøielse, og for denne Frygt kan jeg ikke frigjøre mig. Det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgfreds (Berg) yttrede for et Øieblik siden, at han fremdeles vilde fastholde, at han satte Høvdelsen af de konstitutionelle Rettigheder høiere end et saadant Lønningspørgsmaal. Dette er meget rigtigt; men den ærede Rigsdagsmand veed jo — det kunne vi frit udtale, thi det er allerede en Gang blevet konstateret —, at Landstinget har en anden Opfattelse af de konstitutionelle Rettigheder end Folkethinget. (Stemme: Nei!) So! med Hensyn til det Spørgsmaal, som i Fjor laa for; det er klart og bestemt afgjort. Naar altsaa det ærede Thing nu vedtager en saadan

Lønningsforhøielse i en Skikkelse, hvorved det benytter Leiligheden til at hævde sin konstitutionelle Opfattelse, og Landstinget anser det for sin Pligt at hævde sin modsatte Opfattelse, bliver der Intet udrettet. Dersom man varmt og levende erkjender sin Forpligtelse over for de Individier, hvis Skjebne er afhængig af en saadan Forhøielse, tror jeg ikke, man vil styde dette Spørgsmaal bort; thi det kan ikke ved en saadan Afstemning afgjøres, hvor Grændsen for Folkethingets og Landstingets Rettigheder er. Jeg siger, at dersom man har en levende Erkjendelse af sine Pligter imod de forskellige Individier, hvis begrændede Rettigheder vi Alle med lige Føie skulde hævde og paatale, vil man ikke bringe den Slags konstitutionelle Spørgsmaal i Forbindelse dermed; men, da Erfaringen viser, at det kan ske, og da man kan befrygte, at det lettere vil ske med Hensyn til dem, for hvem man har ringe Sympathi, end med Hensyn til dem, for hvem man har større Sympathi, forekommer det mig at være mest rimeligt, at man lader dem Alle følges ad og unblæber at indblænde Spørgsmaalet om Thingenes konstitutionelle Rettigheder i Sagen.

Solm: Nagtet jeg har havt den Ære at være Medlem af Hæruvalget i de to sidste Aar, som der er talt saa meget om, skal jeg dog afholde mig fra at udtale mig derom, idet jeg ikke kan faae Andet ud af denne Diskussion, end at man søger Leilighed til at sige hverandre Ubehageligheder. Noget praktisk Udbytte faaer man derimod ikke deraf; derfor skal jeg, som sagt, fuldstændig afholde mig fra at udtale mig derom. Jeg havde oprindeligt kun forlangt Ordet for at udtale min Anskuelse om, hvorledes der kunde opnaas Enighed. Men forinden jeg udtaler dette, maa det maasse først være mig tilladt at sige et Par Ord til den ærede sidste Taler. Han sagde, at Grunden til, at han stemte imod dette Ændringsforslag, laa i en vis Mistillid til os. Jeg har faaet det Indtryk af den Forhandling, som har fundet Sted i Dag, at man i Virkeligheden er kommet til at lægge noget Mere ind i dette Ændringsforslag, end man med Rette bør lægge ind deri; og dette, tror jeg, er Grunden til, at denne Diskussion har fundet Sted. Thi jeg er mig bewidst, at da jeg første Gang var Medforslagsstiller deraf, havde jeg ingen anden Tanke bag ved end den, at jeg troede, at Tiden var kommen til, at man maatte give en lille Lønningsforhøielse til de Menige. Dernæst sagde det ærede Medlem, at man fra vor Side ikke havde nogen Tilbøjelighed til at bevilge Embedsmændene Forhøielse. Deri har det ærede Medlem ikke helt Ret. (Berg: Helt Uret!) Et andet Medlem siger: helt Uret. Dette vil jeg ikke sige; men jeg vil sige, at han har ikke helt Ret. Dette Thing har tidligere viist, at man endogsaa var meget tilbøjelig til at give Embedsmændene en Lønningsforhøielse, men at man ikke var meget til-